

maal. Naar jeg for mit personlige Vedkommende skal udtale mig derom, vil det skee i den Retning, at jeg har nogen Betænkelse ved saaledes uden en mere udførlig Drøftelse af Sagen at gaae ind paa Forslaget. Den første Deel deraf er vedtagen i Landsthinget ved Lovforslagene om Soldvæsenet og Postvæsenet, men den sidste Deel er heller ikke der optagen, den er i det Hele taget noget ganske Ny. Jeg vil i og for sig ikke udtale mig imod Tanken, der ligger til Grund derfor, men jeg mener, at man ikke lettelig skal vedtage denne Bestemmelse i nærværende Lov. Det er klart, at Meningen er, at disse Bestemmelser skulle gjøres anvendelige paa samtlige Embeds- og Bestillingsmænd, der ikke have kongelig Ansættelse, men i denne Samling vil ikke den hele Række af Lønningslove kunne komme igjennem. Vi haabe, at flere af dem ville komme igjennem, men det er klart, at det hele Antal, som foreligger, ikke vil komme igjennem i denne Samling, og forsaavidt man her ved forskjellige Love vedtog denne Bestemmelse, vilde der dog være den Mangel derved, at de øvrige Embeds- og Bestillingsmænd, hvorom der kunde være Tale, ikke vilde kunne komme ind under Bestemmelsen. Der vil derhos fremkomme den Forskjel, at dersom man vedtager den anden Deel af Forslaget, vil den deri indeholdte Bestemmelse vel gjælde de Embeds- og Bestillingsmænd, som ere indbefattede under dette Lovforslag, men ikke gjælde dem, som ere indbefattede under Sold- og Postvæsenet, hvilke jo udgjøre det meest talrige Personale, hvorom der kan være Tale. Mig forekommer det, at det vilde være den retteste Fremgangsmaade, om den høitæredede Finantsminister vilde fremme denne Sag i Rigsdagen som et selvstændigt Lovforslag, der gav almindelige Bestemmelser for samtlige Embeds- og Bestillingsmænd, som ikke have kongelig Ansættelse, saaledes at man ikke behøvede at gjentage Bestemmelsen i de enkelte Love, men havde en almindelig Lov derom. Derved vilde Thinget faae Leilighed til mere udførligt og grundigt, end her kan skee, at komme til at behandle disse Spørgsmaal, og man vilde da paa eengang og i een Lov faae bragt disse Bestemmelser til Anvendelse paa samtlige de Bestillingsmænd, om hvilke

det kan tænkes, at de kunne bringes til Anvendelse. Dette henstiller jeg som et Forslag eller en Antydning fra min Side, idet jeg virkelig for mit Vedkommende har Betænkelse ved strax at give Forslaget min Stemme.

Tauber: Jeg kan ganske tiltræde det Dnsse, som i dette Dieblit blev fremsat af den ærede Drdsfører med Hensyn til Forslaget under Nr. 2. Jeg skal dog tillade mig at bemærke med Hensyn til den sidste Deel af dette Forslag, over hvilket der er begjært særlig Afstemning, at der turde være dobbelt Anledning til ikke nu at vedtage en saadan Bestemmelse. Det er ganske kort Tid siden, at vi have vedtaget et omfangsrigt Lovforslag om Livsforfikkingsanstalten. Der turde under denne Lovs Behandling have været Anledning til fra Regjeringens eller den nuværende høitæredede Finantsministers Side at fremkomme med Forslag, som gif i denne Retning, men naar dette ikke er skeet, er det temmelig uheldigt nu at fremkomme dermed og begjære, at Thinget skal vedtage en saadan Bestemmelse ved 3die Behandling af et Lovforslag, som gaaer i en ganske anden Retning. Det er nemlig tydeligt, at en Bestemmelse som den her foreslaaede, hvorved Bestillingsmænd faae Afgang til at indtræde i Livsforfikkingsanstaltens pligtige Afdeling, det vil sige indtræde i den uden at præstere Helbredsattest, i større eller mindre Grad vil forøge Livsforfikkingsanstaltens Afstic og paahyrde Staten en Udgift, som den ikke tidligere har havt. Der er desuden det Giendommelige derved, ligesom det i det Hele taget er en Giendommelighed ved den pligtige Afdeling af Livsforfikkingsanstalten, at de Embeds- og Bestillingsmænd, som have et svageligt Helbred, derved faae et Tillæg i deres Løn. De Personer, som kunne præstere Helbredsattester, kunne jo optages i Livsforfikkingsanstalten til den sædvanlige Præmie. De her paaagjældende Personer, som ikke kunne præstere Helbredsattest, vilde nu efter det nye Lovudkast kunne optages i Livsforfikkingsanstalten mod Tillægspræmie, eller ogsaa vilde de slet ikke kunne optages. Forsaavidt de skulle opfylde den dem moralsk paahvilende Forpligtelse til at forsyge deres Efterladte, maade de følgeligt